

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

พระอรหันต์ทั้งหลายเปรียบด้วยนาทายกทายิกาทั้งหลาย
เปรียบด้วยชาวนา ไทยธรรมเปรียบด้วยพืช ผลทานย่อมเกิด
แต่การบริจาคไทยธรรมแก่ปฏิกาคห พืชนาและการหว่านพืชนั้น
ย่อมให้เกิดผลแก่ทายกและเปรตทั้งหลาย เปรตทั้งหลายย่อม
บริโภคน้ำแห่งการอุทิศส่วนบุญนั้น ทายกย่อมเจริญด้วยบุญ
ทายกทำกุศลในโลกนี้แล้ว อุทิศให้เปรตทั้งหลาย ครั้นทำ
กรรมดีแล้วย่อมไปสวรรค์

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๑

สรรพสัตว์ทุกชีวิตล้วนมีความทุกข์เป็นพื้นฐาน ทุกข์ที่มาพร้อมกับการเกิด การแก่ การเจ็บ และการตาย ความทุกข์ที่เกิดจากการพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก หรืออยู่ร่วมกับบุคคลผู้ไม่เป็นที่รัก ทั้งทุกข์ประจำและทุกข์จร เมื่อเราเข้าใจความเป็นจริงของชีวิตว่าชีวิตเป็นทุกข์แล้ว เราจะได้เกิดความเบื่อหน่ายในทุกข์ทั้งหลาย และรีบชวนชวายหาทางหลุดพ้นจากทุกข์ การปฏิบัติธรรมเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของผู้ที่ปรารถนาความหลุดพ้น เพื่อไปให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน เขตตูปมาวัตถุ ว่า

“เขตตูปมา อรหันโต	ทายกา กสฺสกุปมา
พิจูปมํ เทยฺยธมฺมํ	เอตฺโต นิพฺพตฺตเต ผลํ
เอตํ พิชํ กลิเขตฺตํ	เปตานํ ทายกสฺส จ
ตํ เปตา ปริภุญฺชนฺติ	ทาตา ปุณฺณเณ วฑฺฒติ
อิธฺเว กุสฺลํ กตฺวา	เปเต จ ปฏิปุชฺย
สคฺคณฺจ กมฺติ จานํ	กมฺมํ กตฺวาน ภทฺทกํ

พระอรหันต์ทั้งหลายเปรียบด้วยนา ทายกทายิกาทั้งหลายเปรียบด้วยชาวนา ไทยธรรมเปรียบด้วยพืช ผลทนาย่อมเกิดแต่การบริจาคไทยธรรมแก่ปฏิกาคก พืชนาและการหว่านพืชนั้น ย่อมให้เกิดผลแก่ทายกและเปรตทั้งหลาย

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๒

**เปรตทั้งหลายย่อมบริโภคน้ำ หน้ำการอุทิศส่วนบุญนั้น
ทายกยอมเจริญด้วยบุญ ทายกทำกุศลในโลกนี้แล้ว อุทิศให้
เปรตทั้งหลาย ครั้นทำกรรมดีแล้วย่อมไปสวรรค์”**

การทำบุญถวายสังฆทานหรือบุญกิริยาวัตถุทั้งหลาย แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้แก่หมู่ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว เป็นบุญเปตพลี ซึ่งเป็นประเพณีที่ตังามที่เราทั้งหลายควรประพฤติปฏิบัติสืบต่อกันไป เพราะชีวิตของเรามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาเป็นเวลายาวนาน เช่นบางคนเคยเกิดเป็นพ่อแม่พี่น้อง เป็นหมู่ญาติของเรา บางคนก็เคยเกิดเป็นญาติกันมาหลายชาติ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้ตรัสไว้ว่า “สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาในสังสารวัฏ ที่ไม่เคยเป็นญาติกันนั้นไม่มี” เพราะฉะนั้นหมู่ญาติของเราที่พลัดไปอยู่ในอบายภูมิก็มี ไปเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดียรัจฉานก็มี ดังนั้นเมื่อทำบุญกุศลอะไรแล้ว ก็อย่าลืมที่จะอุทิศส่วนกุศลไปให้แก่บรรพบุรุษหมู่ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว

ในครั้งนี หลวงพ่อจะได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเปรต ๑๒ ตระกูล ท่านเรียกว่า ทวาทสวิธเปรต มาให้ทุกท่านได้ศึกษาว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง บางพวกมีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง แต่ทั้งหมดนี้ก็อยู่บนผืนแผ่นดินในโลกมนุษย์นี้แหละ นับว่าอยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์มากที่สุด เพียงแต่มนุษย์ทั้งหลายไม่สามารถ

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๓

มองเห็น เพราะเขามีกายที่ละเอียดกว่าเป็นอภิสสมานกาย
สุดวิสัยของมังสจักษคือตาเนื้อธรรมดาของมนุษย์จะมองเห็นได้
ยกเว้นเปรตอยากมาปรากฏกายให้เห็นเพื่อขอส่วนบุญเท่านั้น

*เปรตตระกูลที่ ๑ คือ **วันตาสาเปรต** มีรูปร่างน่าเกลียด
น่ากลัวและอดอยากหิวโหย เมื่อเปรตเหล่านี้เห็นมนุษย์ถม
เสลดน้ำลายออกมา ต่างตื่นเต้นดีใจรีบตรงไปดูดเอาโอชะเสลด
น้ำลายของมนุษย์กินเป็นอาหาร แล้วก็หิวโหยต่อไปอีกตามเดิม
จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ทำไว้จึงจะไปเกิดในภูมิอื่น ที่ต้องมาเกิดเป็น
วันตาสาเปรตนี้ ก็เพราะในชาติก่อนเป็นคนตระหนี่จับขั้วหัวใจ
เห็นผู้ใดอดอยากมาขออาหาร ก็พาลโกรธถ่มน้ำลายด้วยความ
รังเกียจ หรือเข้าไปในสถานที่ที่ควรเคารพบูชา เช่น โบสถ์ วิหาร
ลานพระเจดีย์ แล้วไม่มีความเคารพต่อสถานที่ ได้ถ่มเสลด
น้ำลายลงในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ เมื่อตายไปแล้วจึงมาเกิดเป็น
วันตาสาเปรต ต้องกินเสลดน้ำลายของมนุษย์เป็นอาหาร

ตระกูลที่ ๒ คือ **กุนปชาทาเปรต** มีรูปร่างน่าเกลียดมาก
วิถีชีวิตของเปรตตระกูลนี้ คือจะชอกชอนหาซากอสุระกินเป็น
อาหารด้วยความหิวโหย ครั้นเห็นซากอสุระของสัตว์ที่ล้มตาย

*โลกทิปนี (พระพรหมโมลี)

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๔

ลงกลายเป็นศพขึ้นอัดเน่าเหม็น เปรตเหล่านี้ก็จะตีกดีใจวิ่งเข้าไปดูดโอชะที่เน่าเหม็นจากซากอสุภะนั้น เพราะผลกรรมที่ทำมาในปางก่อน คือเมื่อครั้งเป็นมนุษย์มีความตระหนี่ เมื่อมีผู้มาขอบริจาคทาน ก็แก้งให้ของที่ไม่ควรให้ ด้วยปรารถนาจะแก้งประชดประชัน ไม่เคารพในทาน จึงต้องมาเกิดในกำเนิดเปรตพวกนี้

ตระกูลที่ ๓ คือ **คุชชาทาเปรต** มีรูปร่างน่าสะอิดสะเอียน น่าเกลียดน่าชังต่อผู้ได้พบเห็นมาก เปรตชนิดนี้จะเที่ยวแสวงหาคุชคืออุจจาระที่คนถ่ายเอาไว้ ยังมีกลิ่นเหม็นมากเท่าไรก็ยิ่งชอบ เมื่อเปรตเหล่านี้เห็นอุจจาระแล้วก็จะดีใจจนเนื้อเต้น รีบวิ่งรี่เข้าไปที่กองอุจจาระเหมือนสุนัขขอย่างนั้นแหละ ครั้นไปถึงก็ก้มหน้าดูดเอาโอชะของคุชนั้นเป็นอาหาร แต่ก็ไม่เคยได้อิ่มเลย

ที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตชนิดนี้ เพราะชาติก่อนเป็นคนตระหนี่จัด เมื่อหมู่ญาติที่ตกทุกข์ได้ยาก หรือผู้คนมาหาเพื่อขอความช่วยเหลือขอข้าวขอน้ำดื่ม จะเกิดอาการขุ่นเคืองขึ้นมาทันที ชี้ไปที่มูลสัตว์พร้อมกับบอกว่า “ถ้าอยากได้ ก็จงเอาไปกินเถิด แต่จะมาเอาข้าวปลาอาหาร ข้าไม่ให้หรอก” แล้วก็ขับไล่ไล่ส่งไปด้วยความโกรธ ต่ำด้วยคำพรุสวาทหยาบคาย ตายแล้วจึงต้องไปเกิดเป็นเปรตกินคุชอยู่อย่างนี้

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๕

เปรตกินของไม่สะอาด ๓ ประเภทนี้ เป็นเปรตที่มีความหิวโหยเป็นกำลัง ทั้งเกิดในที่ไมสะอาด อีกทั้งบริโภคนของเหม็นเน่า จึงเกิดความละอายต่อสัตว์ทั่วไป กลัวว่าจะเห็นตน ทั้งๆ ที่โดยธรรมชาติ เปรตเหล่านี้ก็เป็นอภิสสมานกาย คือจะไม่ปรากฏให้มนุษย์เห็นอยู่แล้ว นอกจากตนจะแสดงให้เห็นเป็นบางครั้ง บ้างคราว ถึงกระนั้นก็ยังหาที่ซ่อนกำบัง ไม่กล้าพบหน้าผู้คน

หลวงพ่อมิตัวอย่างเกี่ยวกับเปรตตระกูลนี้มาแล้วให้ฟัง เพื่อเป็นทิวฐานคติ เราจะได้ไม่ประมาท หลงไปทำบาปอกุศล แล้วต้องไปเกิดเป็นเปรตให้เสียเวลาสร้างบารมีไปอย่างน่าเสียดาย เรื่องมีอยู่ว่า พระเถระรูปหนึ่งจำพรรษาอยู่ที่ภูป่าราม ครั้นรุ่งอรุณได้ออกจากอารามไปบิณฑบาต เมื่อเดินมาถึงชุมประตูลูกอาราม เห็นเด็ก ๒ คน มีรูปแปลกพิกลผิดคนธรรมดา นั่งอยู่ใกล้ประตู จึงเข้าไปไต่ถามถึงความเป็นไป

หนูน้อยทั้งสองบอกว่า “ข้าพเจ้าทั้งสองไม่ใช่ลูกคน แต่เป็นเปรต ได้มานั่งคอยเปรตมารดาซึ่งเข้าไปในเมือง บอกว่าจะหาอาหารมาให้ข้าพเจ้า แต่คอยอยู่นานแล้วก็ไม่เห็นมาลัทธิ ครั้นเห็นพระคุณเจ้าเดินออกมา จึงลำแดงกายให้พระคุณเจ้าเห็น เพื่อบอกวนฝากรู้ความไปบอกมารดาของข้าพเจ้าว่า ให้เอาอาหารชนิดใดชนิดหนึ่งมาให้โดยเร็วไว ตอนนี้อรุษชายทั้งสองหิวอาหารมากเหลือเกิน”

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๖

พระเถระจึงถามว่า “เจ้าหนูเอ๋ย ทำอย่างไรเราจึงจักเห็นมารดาของพวกเธอเล่า” เปรต कुमार ทั้งสองหันหน้าปรึกษากัน แล้วส่งรากไม้ท่อนหนึ่งให้กับพระเถระ พลาغبอกว่า “พระคุณเจ้า จงถือรากไม้ซึ่งเป็นยานี้ไปเถิด แล้วจักเห็นมารดาของข้าพเจ้าเอง” เมื่อพระเถระรับรากไม้แล้ว ก็รีบปากตามนั้น

ครั้นพระเถระเข้าไปในเมือง ผุ่ยกัทธิปิศาจทั้งหลายก็ปรากฏให้พระเถระเห็นมากกว่าร้อยละพัน ปิศาจเหล่านั้นมีรูปร่างน่าเกลียดน่าชัง กำลังเที่ยวแสวงหาของสกปรกโสโครกอย่างขุลงมด้วยความหิวโหย พระเถระจึงเข้าไปได้ถามหา มารดาของเปรต कुमार ทั้งสอง เมื่อพบแล้ว ท่านก็ได้บอกตามที่ เปรต ทารกทั้งสองนั้นฝากมา นางเปรตฉงนใจจึงถามว่า “เหตุไฉน พระคุณเจ้าจึงเห็นตัวข้าพเจ้า” พระเถระเจ้าจึงชูรากยานั้นขึ้น ทันทินางเปรตเห็นรากยาที่พระเถระชูขึ้นเท่านั้น ก็รีบวิ่งเข้าไป ชิงเอามาจากมือของพระเถระทันที ครั้นไม่มีรากยา ผุ่เปรต ภุต ๘ ปิศาจที่เห็นอยู่มากมายก็หายวับไปกับตาของพระเถระในทันที

นี่ก็เป็นเรื่องแปลกว่าพวกผุ่เปรตที่ต้องมากินของสกปรกโสโครกอยู่อย่างนี้มีอยู่มากมาย ทั้งนี้เพราะในชาติก่อนตนไม่เคารพในทาน มีใจสกปรก และมีความโลภ ทำให้ต้องมารับทุกข์เวทนา โหยหิวตลอดเวลาอย่างนี้แหละ สมบัติที่เคยมีใน

เปรต ๑๒ ตระกูล (๒)

๑๒๓

สมัยที่ยังเป็นมนุษย์ไม่สามารถนำเอามาใช้ได้ จะทำมาหากินเหมือนสมัยเป็นมนุษย์ก็ได้ ต้องอาศัยบุญที่เคยทำไว้ในสมัยเป็นมนุษย์อย่างเดียวนั่น ดังนั้นขอให้ทุกท่านเห็นคุณค่าของบุญกันให้มากๆ สมบัติที่เรามีก็อย่าได้ตระหนี่ ส่วนหนึ่งนำออกมาทำบุญให้ทาน จะได้กลายเป็นบุญ เป็นมหาสมบัติติดตัวไปข้ามชาติ และให้หมั่นนั่งธรรมะให้ใจใสๆ จะได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันทุกคน

